

SvD KULTUR

Rockig Jesus griper tag

10 april 2012 kl 17:16

MUSIKAL
JESUS CHRIST SUPERSTAR
Göta Lejon

I **London** förekommer det att framgångsrika föreställningar från en institutionsteater får ett förlängt liv på en kommersiell scen, men sådant ser vi sällan i Sverige. Nu har i alla fall något liknande hänt med Malmöoperans extremt utsålda uppsättning av Jesus Christ superstar från 2008, som på påskdagen hade premiär på privatteatern Göta Lejon.

Regissören och de flesta av huvudpersonerna är kvar, men scenografi och kostym är i denna version helt förändrade. Det intryck man får är en helt ny föreställning, anpassad till lokalens små dimensioner och mer lik en rockkonsert.

Så är det också skillnad på scenutrymme. Där Malmöföreställningen simmade omkring i en ocean av scengolv trängs nu Jesus och hans lärjungar, som mest påminner om ett hårdrocksband i svarta kläder näsringar och skinnbyxor, i något som liknar en stor tömd bassäng eller en industrilokal, med trasiga kakelplattor på väggarna och stegar på sidorna. Ett stängsel håller då och då bort folkmassan som hyllar sin frälsare eller idol.

För visst liknar Ola Salo som Jesus Kristus mer en rockidol än en religionsstiftare, och detsamma kunde man notera även i Malmö. Men här har han fördjupat sin gestaltning betydligt, blivit mindre kokett, i stället störd, skälvande, ångestriden. Det är en stark framställning. Man blir fysiskt berörd av att se honom piskas och förnedras.

Intensive Patrik Martinssons Judas är också bättre än i Malmö, ännu mer svartsjukt förälskad i Jesus, och egentligen är det ju han som är föreställningens olyckliga huvudperson. Anna-Maria Hallgarns tuggummituggande, kajalmålade Maria Magdalena är förälskad och full av ömhet, sjunger mjukt och enkelt – för henne är femtakt den naturligaste av taktarter.

Hela föreställningen känns betydligt mer koncentrerad, nästan fragmentarisk. Att det påminner så mycket om en rockkonsert beror förstås också på att den musikaliskt helt har ändrat karaktär. Kristofer Nergårdh har gjort nya arrangemang och leder orkestern med starkt och kraftigt rockbeat, där man både noterar magnifika gitarriff och vackra flöjtduetter. Till och med Salos alltför poplåtspräglade översättning verkar mindre störande i denna mer rockiga omgivning, möjligen har han också förbättrat den.

Fred Johansson som Pilatus har fortfarande kvällens bästa röst. Ny i sällskapet är Morgan Alling som Herodes, som mest blir ett störande

Läsarnas snittbetyg

48 betyg med 5,1 i snitt

Sätt ditt eget betyg:

Klicka på tärningen!

Musik: Andrew Lloyd Webber. **Text:** Tim Rice. **Regi:** Ronny Danielsson. **Scenografi:** Martin X Chocholousek. **Kostym:** Camilla Thulin. **Koreografi:** Roger Lybeck. **Kapellmästare:** Kristofer Nergårdh. **Medv:** Ola Salo, Patrik Martinsson, Anna-Maria Hallgarn, Fred Johansson m fl

avbrott och verkar komma från en helt annan teatervärld, när han sjunger om sin swimmingpool medan några badkar rullas in.

Kostymerna av Camilla Thulin är svarta, häftiga, och som pricken över i bär Salos Jesus en diamantbesatt dödskele i en kedja runt halsen – som om Damien Hirst hade varit behjälplig med accessoarerna.

Sluts scenens blinkande kors förstör en hel del med sin prägel av tivolitingeltangel, men innan dess är detta en både gripande och musikaliskt attraktiv föreställning.

BO LÖFVENDAHL

08-13 52 90bo.lofvendahl@svd.se